

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Krzysztof Wiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

Arkadiusz Janusz Sopata (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa M.Ś.

przeciwko E.G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 17 grudnia 2025 r.

w przedmiocie skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Prokuratora Generalnego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Bytomiu z 12 maja 2011 r., sygn. I 2 Nc 2082/11,

- 1. odrzuca skargę;**
 - 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania przed Sądem Najwyższym wywołane wniesioną skargą nadzwyczajną.**
- Z.G.

Arkadiusz Janusz Sopata Krzysztof Wiak Adam Redzik

UZASADNIENIE

W dniu 21 maja 2010 r. E.G. (dalej: „pozwany” lub „pożyczkobiorca”) zawarł umowę pożyczki z firmą P. z siedzibą w B. (dalej: „powód” lub „pożyczkodawca”). Pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczki w wysokości 500 zł do 21 czerwca 2010 r., wraz z kosztami umownymi w wysokości 150 zł. Strony umówiły się, że w

przypadku nieterminowej spłaty pożyczkodawca będzie naliczał kwotę odszkodowania w wysokości 150 zł miesięcznie.

W związku z niedokonaniem zwrotu pożyczki powód złożył pozew do Sądu Rejonowego w Bytomiu o zapłatę. Nakazem zapłaty z 12 maja 2011 r. (I 2Nc 2082/11) w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Bytomiu nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi kwotę 1350,00 zł z ustawowymi odsetkami od 6 maja 2011 r. oraz kwotę 204,50 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 197 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

Wobec niewniesienia sprzeciwu przez pozwanego nakaz zapłaty uprawomocnił się. Dnia 20 czerwca 2011 r. Sąd Rejonowy w Bytomiu nadał powyższemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w R. prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu. Do dnia 19 stycznia 2024 r. wyegzekwowano kwotę 2707,86 zł.

Skargę nadzwyczajną od powyższego nakazu zapłaty wniósł Prokurator Generalny (dalej również: „skarżący”). W piśmie z 23 marca 2024 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego 28 marca 2024 r., zaskarżył wskazane orzeczenie w całości. Na podstawie art. 89 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 622, dalej: „u.SN”) zarzucił mu:

1. naruszenie zasad, wolności i praw człowieka i obywatela, określonych w art. 2 i 20 oraz w art. 45 ust. 1 oraz art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. 1997, nr 78, poz. 483 ze zm.), takich jak zasada zaufania do państwa oraz zasady bezpieczeństwa prawnego, społecznej gospodarki rynkowej oraz prawa obywatela do sądu, wyrażającego się w prawie do odpowiednio ukształtowanej procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i rzetelności procesu oraz ochrony konsumenta jako strony słabszej strukturalnie w stosunkach prywatnoprawnych z przedsiębiorcą przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi, co nastąpiło w wyniku braku zbadania przez sąd – przy wydawaniu nakazu zapłaty przeciwko zobowiązanemu, potencjalnie nieuczciwego charakteru zapisów umowy z 21 maja 2010 r., z której

wynikało zobowiązanie pożyczkobiorcy do zwrotu kwoty pożyczki 500,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 150,00 zł, a w konsekwencji przez wydanie nakazu zapłaty, podczas gdy zapisy w zakresie „odszkodowania”, naruszały zasadę swobody umów z art. 353¹ k.c., były sprzeczne z przepisami prawa materialnego i zasadami współżycia społecznego, a przez to nieważne na zasadzie art. 58 § 2 k.c. i wskazywały na bezzasadność powództwa w tej części, uniemożliwiając tym samym wydanie nakazu zapłaty;

- nieuwzględnienie konsumenckiego charakteru rozpoznawanej sprawy, niezbadanie przez sąd z urzędu potencjalnie nieuczciwego charakteru zapisów umowy, z której wynikało zobowiązanie, w sytuacji, gdy w sposób istotny naruszały równowagę kontraktową na niekorzyść pozwanego i implikowało obowiązek zbadania przez sąd jej postanowień, nieskierowanie sprawy do rozpoznania w postępowaniu zwyczajnym, zaś zaniechanie powyższego skutkowało bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej, a także godziło w prawo do odpowiednio ukształtowanej procedury sądowej, zgodnie z wymogami określonymi przez art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jako sprawiedliwości proceduralnej mającej zapewnić pozwanemu rzetelność prawa do sądu i pozbawiło stronę pozwaną skutecznej ochrony przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi wymykającymi z art. 7 ust. 1 Dyrektywy Rady nr 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. o nieuczciwych warunkach w umowach konsumenckich (Dz.U. UE L 1993, nr 95, s. 29);

II. naruszenie w sposób rażący:

1. przepisów prawa materialnego, tj. art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 i § 3 k.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że umowa pożyczki z dnia 21 maja 2010 r., zawarta pomiędzy powodem a pozwanym, na podstawie której pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu kwoty pożyczki 500,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 150,00 zł, jest w całości ważna, zgodna z zasadą swobody umów, podczas gdy jej zapisy są sprzeczne z celem i naturą umowy pożyczki, a także z zasadami współżycia społecznego i w tym zakresie umowa jest nieważna na zasadzie art. 58 § 1 k.c. w zw. z § 3 k.c., jako sprzeczna z ustawą,

2. przepisów prawa materialnego art. 385¹ § 1 k.c., poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na zaniechaniu przez sąd obowiązku kontroli postanowień umowy pożyczki z dnia 21 maja 2010 r. pod kątem ich abuzywności, podczas gdy w jej zapisach stosunek kosztów pozaodsetkowych w postaci opłaty odszkodowawczej w wysokości 150,00 zł miesięcznie do wysokości rzeczywiście udzielonej pozwanemu pożyczki w kwocie 500,00 zł, stanowił niedozwolone zastrzeżenie umowne prowadzące do rażącej i niczym nieuzasadnionej nierównowagi obowiązków stron na niekorzyść pozwanego jako konsumenta,
3. przepisów prawa materialnego, tj. art. 471 k.c. i art. 473 § 1 k.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie na rzecz powoda dochodzonej należności w postaci „odszkodowania”, a w istocie kary umownej w wysokości 1350,00 zł za niewykonanie zobowiązania, w sytuacji, gdy kara umowna może być zastrzeżona jedynie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia niepieniężnego, a zawarta w § 15 umowy pożyczki łączącej powoda i pozwanego z dnia 21 maja 2010 r. klauzula przewidująca „odszkodowanie” w wysokości 150,00 zł miesięcznie, czyli 360% w skali roku była niedopuszczalna jako sprzeczna z normą bezwzględnie obowiązującą i nieważna w świetle art. 58 § 1 k.c.,
4. przepisów prawa procesowego, tj. art. 499 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 498 § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym na dzień orzekania, przez ich niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu o obowiązku zapłaty przez pozwanego kwoty „odszkodowania” w wysokości 1350,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 maja 2011 r., podczas gdy z treści pozwu, a nadto dołączonej do niego umowy pożyczki w sposób oczywisty wynika, że roszczenie skierowane wobec pozwanego w zakresie żądania we wskazanej wysokości „odszkodowania” było oczywiście bezzasadne, albowiem było nieważne na zasadzie art. 58 § 1 i § 3 k.c., jako sprzeczne z przepisem art. 353¹ k.c., nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nie mógł więc być wydany.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Bytomiu z 12 maja 2011 r., (sygn. akt I 2Nc 2082/11) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bytomiu z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania ze skargi nadzwyczajnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 89 § 1 u.SN, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojkowego kończącego postępowanie w sprawie może być wniesiona skarga nadzwyczajna, o ile:

1) orzeczenie narusza zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji, lub

2) orzeczenie w sposób rażący narusza prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub

3) zachodzi oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego

- a orzeczenie nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Skargę nadzwyczajną, co do zasady, wnosi się w terminie 5 lat od dnia uprawomocnienia się zaskarżonego orzeczenia, a jeżeli od orzeczenia została wniesiona kasacja albo skarga kasacyjna w terminie roku od dnia rozpoznania (art. 89 § 3 zd. 1 u.SN). Stosownie do art. 115 § 1 u.SN, jedynie przejściowo, w okresie 6 lat od dnia wejścia w życie ustawy, skarga nadzwyczajna może być wniesiona od prawomocnych orzeczeń kończących postępowanie w sprawach, które uprawomocniły się po 17 października 1997 r. W takim przypadku, zgodnie z art. 115 § 1a u.SN, skarga nadzwyczajna od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, które uprawomocniło się przed wejściem w życie ustawy, może być wniesiona jedynie przez Prokuratora Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich. Ponadto, od tego samego orzeczenia w interesie tej samej strony skarga nadzwyczajna może być wniesiona tylko raz (art. 90 § 1 u.SN).

Skarga nadzwyczajna jest instrumentem szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości w znaczeniu określonym w art. 175 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Jej celem jest wyeliminowanie z obrotu wadliwych, a jednocześnie naruszających zasady sprawiedliwości społecznej, orzeczeń sądowych, które dotyczą konkretnych, zindywidualizowanych podmiotów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2019 r., I NSNk 2/19; wyroki Sądu Najwyższego z: 9 grudnia 2020 r., I NSNu 1/20; 19 stycznia 2022 r., I NSNc 216/21;

17 maja 2023 r., II NSNc 125/23; 24 lipca 2024 r., II NSNc 343/23; 11 grudnia 2024 r., II NSNc 412/23; 8 października 2025 r., II NSNc 178/24). Rolą kontroli nadzwyczajnej nie jest jednak eliminowanie wszystkich wadliwych orzeczeń. Wyjątkowość orzekania w ramach tej instytucji powinna dotyczyć tylko tych z nich, które nie dadzą się pogodzić z podstawowymi zasadami demokratycznego państwa prawnego, będąc *prima facie* orzeczeniami w sposób elementarny niesprawiedliwymi.

Na podmiocie wnoszącym skargę nadzwyczajną spoczywa w pierwszej kolejności powinność wykazania zaistnienia w danej sprawie przynajmniej jednej z przesłanek szczegółowych – uchybień wymienionych w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN. Ponadto, skarga nadzwyczajna musi nawiązywać do przesłanki ogólnej (funkcjonalnej), wskazanej w art. 89 § 1 *in principio* u.SN, która wymaga równoczesnego wykazania, że uwzględnienie skargi nadzwyczajnej jest konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Ścisłe określenie przesłanek przedmiotowych skargi nadzwyczajnej związane jest z jej funkcją ochronną w ujęciu Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. z jednej strony, z dążeniem do zapewnienia prawidłowości działania organów władzy publicznej (art. 7 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), a z drugiej strony, z konieczną ochroną stabilności i prawomocności orzeczeń sądowych oraz kształtowanych przez nie stosunków prawnych (art. 45 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej; zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 14 kwietnia 2021 r., I NSNc 5/21; 19 stycznia 2022 r., I NSNc 216/21; 15 maja 2024 r., II NSNc 371/23; 11 grudnia 2024 r., II NSNc 412/23; 8 października 2025 r., II NSNc 178/24). Ochrona powagi rzeczy osądzonej (*res iudicata*), a przez to stabilności prawa, należy do fundamentów demokratycznego państwa prawnego i znajduje głębokie uzasadnienie aksjologiczne. Z tego względu – jak wskazuje się w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: „ETPC”) – nadzwyczajne środki zaskarżenia muszą być uzasadnione okolicznościami o istotnym i niewątpliwym charakterze, korygującym fundamentalne wady rozstrzygnięć jurysdykcyjnych, niweczące podstawową funkcję wymiaru sprawiedliwości (wyrok ETPC z 24 lipca 2003 r., *Riabykh*

przeciwko Rosji, skarga nr 52854/99). Nie mogą przy tym inicjować *de facto* dodatkowej kontroli instancyjnej. Dopuszczalny na gruncie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka środek kontroli musi wobec tego sprawiedliwie wyważyć między prywatnymi interesami a ochroną pewności prawa, w tym ochroną powagi rzeczy osądzonej, od których zależy efektywność funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Konstrukcyjnym założeniem skargi nadzwyczajnej jest więc takie określenie jej przesłanek, by służyła ona eliminowaniu z obrotu orzeczeń sądowych obarczonych wadami o fundamentalnym znaczeniu w świetle zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. W konsekwencji, stwierdzone naruszenia muszą być na tyle poważne, by względ na całokształt zasady wynikającej z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nakazywał ingerencję w powagę rzeczy osądzonej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 14 kwietnia 2021 r., I NSNc 5/21; 19 stycznia 2022 r., I NSNc 216/21; 24 lipca 2024 r., II NSNc 306/23; 11 grudnia 2024 r., II NSNc 412/23).

Dokonując wstępnej oceny skargi nadzwyczajnej, Sąd Najwyższy nie stwierdził istnienia jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby uzasadniać ocenę, że w niniejszej sprawie jest ona niedopuszczalna, co skutkowałoby jej odrzuceniem *a limine*, bez potrzeby merytorycznego zbadania podniesionych w niej zarzutów. Została ona wywiedziona przez Prokuratora Generalnego, który jest jednym z dwóch podmiotów wskazanych w art. 115 § 1a u.SN, uprawnionych do wnoszenia skarg nadzwyczajnych od orzeczeń, które uprawomocniły się przed dniem wejścia w życie ustawy o Sądzie Najwyższym. Zaskarżony nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w Bytomiu nie może także zostać uchylony ani zmieniony w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Ponadto, jest to pierwsza skarga nadzwyczajna w niniejszej sprawie. Reasumując, należy stwierdzić, że nie zachodzą przeszkody do merytorycznego rozpoznania wniesionej przez Prokuratora Generalnego skargi nadzwyczajnej.

Przechodząc do oceny podniesionych zarzutów przede wszystkim należy wskazać, że skarga jest chaotyczna i w podstawowych elementach jej konstrukcji – wewnętrznie sprzeczna.

Kluczowa w tym względzie jest argumentacja dotycząca zarzutów sformułowanych wobec postanowień § 15 umowy z 21 maja 2010 r. – zarówno w

zakresie naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W różnych miejscach skargi nadzwyczajnej skarżący kwalifikuje bowiem to samo postanowienie umowne jako dotyczące: „odsetek umownych”, „kosztów pozaodsetkowych w postaci opłaty odszkodowawczej”, „odszkodowania” lub „kary umownej”. Tymczasem każda z przywołanych instytucji prawa cywilnego ma odmienny charakter i wiąże się z zastosowaniem różnych przepisów. Tym samym doszło do swoistego błędu przesunięcia kategoryjnego i kwalifikacji określonej praktyki przez pryzmat innej normy prawnej, a w ślad za tym odmiennej instytucji prawnej, aniżeli wskazywana w pozostałej części skargi. Już sama ta okoliczność świadczy o niezrozumieniu zarzucanych wadliwości, a tym samym niewykazaniu, że w sprawie doszło do naruszenia prawa. Tym bardziej nie sposób uznać, że podnoszone naruszenie miało charakter rażący. Sąd Najwyższy podkreśla, że autor skargi nadzwyczajnej nie może bezrefleksyjnie stawiać mnogich, lecz przypadkowych – co do swej treści – zarzutów, jednocześnie licząc na to, że któryś z nich może okazać się skuteczny. Sąd Najwyższy nie może bowiem zastępować skarżącego w precyzyjnym formułowaniu podstaw do wniesienia skargi nadzwyczajnej oraz ich uzasadnienia.

W analogiczny sposób ocenić należało zarzuty naruszenia zasad, wolności i praw konstytucyjnych. Ich istota opiera się bowiem na uznaniu, że w umowie zawarto niedozwolone klauzule umowne, których wystąpienie eliminuje możliwość wydania zaskarżonego nakazu zapłaty. Tymczasem, jak wskazano powyżej, skarżący sam nie potrafił wskazać, do jakiego rodzaju naruszenia prawa w rzeczywistości doszło i z jakich względów regulację zawartą w § 15 umowy z 21 maja 2010 r. należało uznać za zawierającą klauzulę abuzywną. Na marginesie należy też zaznaczyć, że w ramach uzasadnienia danego zarzutu nie jest wystarczające powołanie się jedynie na ogólną istotę podnoszonego naruszenia, bez wyjaśnienia na czym miałyby ono polegać w konkretnej sprawie.

Co więcej, skarżący, w ramach wyróżnionych przez siebie części uzasadnienia, dowodził niejednokrotnie nieadekwatnych zarzutów. W części dotyczącej naruszenia przesłanki funkcjonalnej skarżący dążył do wykazania naruszenia zasad, wolności i praw człowieka i obywatela, które mogą być podnoszone w ramach pierwszej przesłanki szczególnej (art. 89 § 1 pkt 1 u.SN). W orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podnoszono już, że są to dwa

osobne elementy konstrukcyjne skargi nadzwyczajnej, dlatego też przesłanki szczególne nie powinny być uzasadniane zarzutem naruszenia zasady demokratycznego państwa prawnego realizującego zasady sprawiedliwości społecznej ani zasad z niej wywodzonych (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 27 stycznia 2021 r., I NSNc 147/20; 31 sierpnia 2021 r., I NSNc 82/20; 8 grudnia 2022 r., I NSNc 575/21; 24 maja 2023 r., II NSNc 127/23). Tymczasem w niniejszej sprawie skarżący potraktował wywód dotyczący przesłanki szczególnej skargi nadzwyczajnej jako uzasadnienie występowania przesłanki funkcjonalnej.

Ponadto, w części uzasadnienia skargi nadzwyczajnej dotyczącej – zgodnie z jej tytułem – przesłanki funkcjonalnej zostały zawarte ogólne uwagi odnoszące się do zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które nie zostały w żaden sposób połączone z okolicznościami sprawy, a także uwagi dotyczące wybranych zasad konstytucyjnych, również niepowiązanych z okolicznościami sprawy.

Zgodnie z art. 95 pkt 1 u.SN, w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy o Sądzie Najwyższym do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje się w zakresie spraw cywilnych przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398⁴ § 2 oraz 398⁹. Stosownie do tej regulacji wyłączone zostały przepisy statuujące obowiązek zamieszczenia w skardze wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienia, a także instytucji tzw. przedsądu. Tak wąskie określenie przepisów dotyczących skargi kasacyjnej, które nie znajdują zastosowania w odniesieniu do skargi nadzwyczajnej oraz postępowania w sprawie tej skargi, nie pozostawia wątpliwości, że pozostałe przepisy dotyczące skargi kasacyjnej znajdują zastosowanie w niniejszym postępowaniu. W szczególności wskazać należy art. 398⁴ § 1 k.p.c., określający wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej jako szczególnego środka odwoławczego. Wymagania te mają charakter wad nieusuwalnych i powodują odrzucenie skargi *a limine*. Podkreślić przy tym należy, że warunkiem wystarczającym, a zarazem koniecznym, do odrzucenia skargi jest brak któregokolwiek z jej elementów konstrukcyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 maja 2006 r., III CSK 144/06; 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08).

Przepis art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. nakłada na wnoszącego skargę obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie. Zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie, wskazuje się, że prawidłowe uzasadnienie podstaw skargi polega na rzeczowym przedstawieniu argumentacji prawniczej w celu wykazania ich zasadności. W niniejszej sprawie skarżący obowiązkowi temu nie sprostął. Podniesione przez niego zarzuty i ich uzasadnienie odznaczały się bowiem brakiem konsekwencji i tym samym nie zostały wykazane w sposób, który pozwalałby na ich merytoryczne rozpoznanie.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN, odrzucił skargę nadzwyczajną.

O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN.

Z.G.

[r.g.]